

[Hans Nielsen.]

at lede den fysiske Opdragelse af Ungdommen, som Socialdemokraterne en Gang krævede? Jeg kan jo ikke faa noget Svar fra den kommanderende General her, og derfor spørger jeg den højtærede Forsvarsminister, om han kan skaffe Oplysning om den dybere Mening i denne Udtalelse af den kommanderende General. Hvis den kun er en almindelig Talemaade, er den jo ingenting værd, men er den derimod Udtryk for, at man i Hæren fuldstændig har skiftet Spor fra den gamle til en helt ny Tid, er denne Udtalelse ikke uden Interesse i et Øjeblik, hvor Tusinder og atter Tusinder af unge Mennesker gaar uden Arbejde og hver Dag sløves og berøves deres moralske Modstandskraft ved at gaa arbejdsløse. Den højtærede Forsvarsminister har jo til sin Raadighed Kaserner, Øvelsespladser og Skoler, og for saa vidt man var i Stand til fysisk og aandeligt at udvikle Ungdommen udover, hvad den har lært i Skolen, maa jeg sige, at saa aabenbarer den højtærede Generalløjtnant jo her et Perspektiv, som maaske fortjener at overvejes. Men det vil jo alt sammen afhænge af den højtærede Generalløjtnants Mening, og det er jo muligt, vi kan faa den højtærede Forsvarsminister til at oplyse os herom.

Endvidere anmoder jeg den højtærede Forsvarsminister om en Udtalelse vedrørende Overenskomsten med de frivillige Korps. Saa vidt jeg kender denne Overenskomst, har jeg ingen Indvendinger at gøre imod den, men jeg vil dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at al Øvelse i Vaabenbrug efter min Mening rettelig burde foregaa under Ledelse af Hærens Befalingsmænd. Vi kan ikke tolerere, at der opstaar et Bandevæsen her i Landet. Vil unge Mennesker skyde med Gøværer eller med Maskingøvær eller kaste med Haandgranater, som man synes at være særlig interesseret i ovre i Sønderjylland — nu vel, da maa det ske under ansvarlige militære Tjenestemænds Ledelse. Det vilde heller ingen Skade være, om det blev oplyst, hvorfor de netop vil dyrke denne Sport — det er jo slet ikke ligegyldigt, i hvilken Hensigt man foretager saadanne Vaabenøvelser.

Siden vi sidst havde et Finanslovsforslag til første Behandling, har jo et Medlem af dette høje Ting forladt os. Det vilde være urigtigt at glemme det i Dag, thi den forsvundne havde den første og fineste Plads i Venstres Rækker her i Salen. Vi Socialdemokrater havde mange haarde Kampe med Madsen-Mygdal baade her i Rigsdagen og udenfor, men de gjaldt ikke hans Per-

son, kun den Politik, som han var den største og ihærdigste Forkæmper for. Fra 1916—1917, da han for fuld Kraft gik ind i det offentlige Liv, og til den sidste Tid var hans Tale fra Begyndelsen til Enden et voldsomt Krav om Kræfternes frie Spil, en Fordømmelse af Statens Indblanding i Erhvervslivet og en ustandselig Forkyndelse af, at Nedsikring af Arbejds løn og Understøttelser til gamle, arbejdsløse og syge var det eneste Middel mod Krise og daarlige Tider. Denne Politik brød fuldstændig sammen her hjemme som i andre Lande, ja selv i England, Liberalismens og Manchester-teoriernes Moderland, betraadte man helt nye Veje. Madsen-Mygdal tog Konsekvenserne heraf, han gik som en slagen Politiker, fældet af Valget i 1932 og af sin egen forfejlede Politik, ikke af sine Modstanderes Ondskab og Fjendskab. Det er kun naturligt, at vi, der var hans Modstandere, spændt afventer, hvad dette Førerskitte i Rigsdagens næststørste og ældste Parti betyder. Det er mange Aar siden, Venstre tog den gamle rene Venstrefane fra 70erne og 80erne ned, og siden er det bestandig gaaet tilbage for Partiet til sidste Valgs Katastrofe, hvor Venstre gik 24 000 Stemmer tilbage, medens Socialdemokratiet gik 65 000 Stemmer frem. Et Valg til med samme Resultat, og Venstre er reduceret til nøjagtig Halvdelen af Socialdemokratiet.

Naar det gik Venstre saa ilde ved sidste Valg, maa Aarsagen søges i Partiets hele Politik, men i ikke ringe Grad i dets taabelige Modstand mod de første Kriseløve til Fordel for Landbruget og de arbejdsløse. Jeg husker godt det første Møde ude i Landet efter disse Kriseløves Vedtagelse. Det blev holdt i Vemmelev i Slagelsekredsen, og dør forelagde den nuværende højtærede Finansminister det Forlig, som var indgaaet mellem os og de Konservative, for Vælgerne, medens det ærede Medlem Hr. Clausager søgte at ophidse Tilhørerne ved at stemple Forliget som Kohandel og Studehandel. Det er et Udtryk, som ligger det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa let paa Tungen i den sidste Tid, men den Gang var han altsaa med i Kohandelen og Studehandelen. Det lykkedes over al Forventning det ærede Medlem Hr. Clausager hin Aften i Vemmelev at ophidse Befolkningen. Men hvordan gik det Dagen efter og Dagene derefter, da de gode Landmænd nede i Slagelsekredsen og andre Steder kom til at tænke over Forliget? Ja, saa saa de, at det indeholdt mange, mange Millioner til dem, medens det, som det ærede Medlem Hr. Clausager mødte med, ikke var andet